

Paryż, dn. 2 lutego 1920 r.

Nr. 80/20/P

Odpowiedź Jugo-słowiańska.

Poufne.

POUFNE

Do Pana Ministra

Spraw Zagranicznych

W WARSZAWIE.

W uzupełnieniu mego raportu L.31 z 12/I dowiaduje się że tutejsze Ministerjum Spraw Zagranicznych, jak mnie informuje, zaskoczono została treścią i formą odpowiedzi Jugosłowiańskiej. Wiedziano wprawdzie o tem że stanowisko gabinetu Belgradzkiego bardzo jest trudne, i że musi on nie tylko liczyć się z sytuacją zagraniczną, ale i z wrażliwością wnych ziem w sprawie Piune, sądono jednak że odpowiedź ta będzie przychylna. Polecono tu prasie, aby ostrożnie incydent cały komentowała i unikała podrażnienia Serbów i Kroatów, żeby ci ostatni nie mieli najmniejszego powodu do przypuszczenia iż Francja pragnie wywierać jakakolwiek presję na ich decyzję.

Nie tylko jednak treść odpowiedzi, ale i jej forma Niemile uraziła tutejsze Ministerjum Spraw Zagranicznych. Przez kilka dni tekstu odpowiedzi nie było podawane do wiadomości publicznej, a przynoszą go dopiero dzisiejsze wieczorne dzienniki.

Cała ta nota ze strony serbskiej zdaje się dążyć do tego, by nad kwestją Piune dalej dyskutowano, podczas gdy Włosi stoją na stanowisku że nieprzyjęcie ultimatum przez Serbów upoważnia rząd włoski do zastosowania znanego traktatu Londyńskiego między Francją, Anglią i Włochami z roku

1915.

W tym kłopotliwym położeniu Rada Ambasadorów będzie niezawodnie musiała dalej szukać środków dla pojednania tych dwóch stanowisk, z których bezprzeecznie sądenia włoskie, co do zastosowania rzeszonego traktatu stwarzają w całej polityce Adryatyckiej daleko większe komplikacje.

Posel Rzplł. Polskiej